nõrgastas ärra. Peigmees kargas temmale appi, kandis tedda sohwa peale ja andis senni musso, kui ta jälle toibus.

„Ma tean", ütles siis pruut, „sa olled ennast minno pärrast waeseks teinud! olled hirmust hinda omma priusse eest maksnud, kuidas-woin ma sedda sulle jälle tasuda? — Keige ello aea tahhan ma holega tõõd tehha ja sinno raskust kanda aidata — muud ei olle mul lubbada. Mingo rikkus omma teed! parrem waene sinno abbikasa olla, kui sure rikkusse sees sind õnneto nähha."

„Ma ollen rikkam, kui ial enne, — sinna olled nüüd minno pärralt! sa olled mul kallim, kui keik mailma warra" — kostis peigmees. —

Kolme näddala pärrast ollid pulmad ja Iwani endine pärris-herra olli prudi issamehheks pallutud. Kest pulma aeal kutsus ta nore pari ühte isseärralikko kambri, minna juhtusin ka koggematta sehna, ja et ennast seal üllearro näggin ollewad, tahtsin ärra minna, aga Iwan hüdis: „Jä sinna seie, sinno eest ei olle mul middagi sallaja hoida!"

„Siin on minno pulma kingitus!" ütles endine pärris-herra, prudi kätte ühte pakkitest andes. — „Ükski innimenne ei pea teise pärris ollema. Teie peigmees on teie pärrast pea keik omma warra ärra andnud, siis sowin ma, et ta sedda teie läbbi jälle kätte saab. Ma ollen temma armastust teie wasto mägga raske prowi peale pannud, ja ollen sedda leidnud kuldse ollewad; mis ma seal weel õnne möistan sowida, teie ollete jo muidogi õnnelikkud küllalt! Jummal õnnistago teid ka eddespidi!" Agga mis teie arwate, luggejad, mis selle pakkikesse sees olli, mis herra prudile andis, ja kui paljo se wäärt olli? — Mitte muud middagi, kui 150 tuhhat rubla puhhast rahha, koppiko peal ni paljo. — Pulmad ollid muidogi ausad ja röömsad, agga said selle rohke kingitusse läbbi weel õiete röömsaks, ja käis üks „hurra" teise peale nore pari ja selle hea herra nimmele. — Iwan ellab praego alles omma proua ja lastega õnnelikkult.